

gerne til det af denne Lov nødvendiggjorte Politi uddres med $\frac{1}{4}$ af vedkommende Købstad eller Amdraadskreds og $\frac{3}{4}$ af Statskassen.

Politibetjentene, der skulle have Indfødsret og være vederhæftige Mænd af uplettet Rygte, ansættes paa 3 Maaneders Opsigelse.

Sognefogeder og lignende Bestillingsmænd bistaa Politiet efter de gældende Regler. Det særegne Kystpoliti bortfalder.

Dette er, hvad Udvalgets Flertal foreslaar i denne Sag, og hvis der ikke ligefrem skulde udbrede sig den Aand i Kommunerne, at de gøre Obstruktion mod denne Lovs Gennemførelse — og det kan dog ikke antages over for noget, som i saa mange Aar har ligget Almenheden paa Sinde — vil der derved til enhver Tid kunne skaffes det fornødne Antal Politibetjente til at sikre det ny Retssystem forsvarelige Forvaltning.

I Tilhæng til dette Ændringsforslag stiller det samme Flertal under Nr. 36 et Forslag om, at § 91 skal ændres saaledes, at det ikke bliver Justitsministeren men derimod Amdraadet og Byraadet, der tager Bestemmelse om, hvor der skal være Vagtstue for Politiet. Jeg skal afholde mig fra yderligere Bemærkninger og blot sige dette, at ved den Redaktion, hvori Flertallet har fremsat sit Ændringsforslag, mene vi at have gjort det muligt for Ministeren at gennemføre Löven paa fuldt forsvarelige Maade. Vi have ikke dermed villet lægge den højtærede Justitsminister det mindste Halmstraa i Vejen. Vi stræbe at naa det samme Maal som den højtærede Minister, men have ment, at vi ikke derfor kunne opgive Kommunerne Medbestemmelsesret med Hensyn til Politiet, og dette er for os af saa stor Vigtighed, at vi ikke have villet undlade at stille Ændringsforslag derom. Jeg skal hermed anbefale Ændringsforslagene under Nr. 32 og 36 til det høje Tings Velvillie.

J. Jensen (Kjøbenhavns 10de Valgkreds): Jeg skal begynde med at udtale min Tilfredshed med det Arbejde, der er udført i Udvalget, idet der der har været en sjælden Enstemmighed om, at man burde fremme denne Sag i saa frisindet og demokratisk Retning som muligt. Det er sjældent, at der i et Folketingsudvalg paa 15 Medlemmer har kunnet bæres en saadan Enstemmighed til Skue, hvad der jo maa være et godt Udtryk for, at der ude i Befolkningen er en levende Erkendelse af denne i mange Aar ventede Re-

forms Nødvendighed. Vi socialdemokratiske Medlemmer af Udvalget have kun paa meget faa Punkter fundet Anledning til at skille os fra det øvrige Udvalg. I det store og hele have vi kunnet følge Flertallet eller hele Udvalget. Vi kunde nok hist og her have ønsket at gaa noget videre, end sket er, men det maa erkendes, at de Forslag, som ere fremsatte af Udvalgets Flertal, og hvoraf en stor Del ere optagne i det Forslag, som er forelagt os i Aar, er ganske tilfredsstillende, uagtet derved Udvalgets Indflydelse og Arbejde egentlig er bleven reduceret mere, end det fortjente, idet det ikke kommer tilstrækkeligt frem i Debatten, hvad der er opnaaet ved stiltiende Overenskomst. Opgaven er jo imidlertid ikke at afveje, hvem der har øvet størst Indflydelse. Hvad det gælder om, er at naa til et godt Resultat, og der synes i ethvert Tilfælde paa Sagens hidtilværende Gang at være gode Udsigter i saa Henseende.

Det kan dog ikke nægtes, at jeg blev lidt forbavset over at høre den højtærede Kultusminister tage saa haardt fat paa et af de Forslag, som Udvalgets Flertal har ment at burde fastholde. Jeg havde tænkt ganske at kunne slutte mig til de Bemærkninger, som den ærede Ordfører for Udvalgets Flertal gjorde om denne Sag, men efter den højtærede Ministers Udtalelser vil der for mig være Grund til at gøre et Par Bemærkninger som Medlem af det Flertal, der stiller Forslaget. Jeg fik det Indtryk, at den højtærede Minister stod paa det Standpunkt: Vi skulle have Kirken for sig og Staten for sig. Det vil altsaa sige, at der skal være en særlig Ret for Kirken og de med den forbundne Personer, og en anden Ret og andre Domstole for alle andre. Men det synes mig meget let at kunne føre til, at vi faa en Kirkestat i Staten, medens vi dog sikkert bør holde paa, at vi alle ere Samfundsborgere, og at den samme Retspleje bør gælde for alle Klasser af Samfundsbørgerne. Naar man vil opretholde saadanne særlige Domstole for Folkekirken, kan jeg ikke forstaa, at man ikke bliver nødsaget til at bøje sig for de Krav, som andre fra vor Statsreligion afvigende Kirkesamfund kunne stille om særlige Domstole. Hvad skulde der være i Vejen for, at det mosaiske Trossamfund krævede for sig en særlig kirkelig Domstol, eller at Metodisterne krævede det samme o. s. v. Jeg synes det maa medføre Konsekvenser, som det vil være urigtigt at gaa ind paa. Navnlig for Øjeblikket, hvori Rethaveriet og